

Sygn. akt II Ka 444/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Dariusz Półtorak (spr.) SSO Krystyna Świącicka
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2015 r.

sprawy **B. S.**

oskarżonej o przestępstwo z art. 270 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 25 czerwca 2015 r. sygn. akt II K 269/15

wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 125 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 444/15

UZASADNIENIE

B. S. została oskarżona o to, że w dniu 20 stycznia 2015 r. w miejscowości D. S. gm. S. woj. (...) w celu użycia za autentyczny, dokonała podrobienia podpisu Z. S. na umowie kupna sprzedaży przyczepki samochodowej lekkiej o numerze rejestracyjnym (...),

tj. o przestępstwo określone w art. 270 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 25 czerwca 2015 r., sygn. II K 269/15:

I. oskarżoną **B. S.** uznał za winną dokonania zarzucanego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 270 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 270 § 1 kk skazał ją na karę grzywny w wysokości 75 (siedemdziesiąt pięć) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 14 (czternaście) złotych;

II. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 491 (czteryście dziewięćdziesiąt jeden) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania i 105 (sto pięć) złotych tytułem opłaty.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniosła oskarżona B. S., zaskarżając wyrok w części dotyczącej kary. Wskazała jednocześnie, iż osiąga bardzo niskie dochody z tytułu świadczenia pracy na podstawie umowy-zlecenia i popełniła zarzucany jej czyn, albowiem nie posiadała środków finansowych koniecznych do utrzymania siebie i dzieci. W dniu 18 września 2015 r. (data prezentaty biura podawczego tut. Sądu) wpłynęło pismo oskarżonej, w którym wniosła ona o odroczenie rozprawy odwoławczej, albowiem obecnie przebywa na zwolnieniu lekarskim związanym z wypadkiem. Oskarżona zarówno we wniesionej przez siebie apelacji, jak również w w/w wniosku wskazała, iż orzeczona wobec niej kara grzywny jest niewspółmierna do jej sytuacji majątkowej i możliwości zarobkowych, a jej obecna sytuacja życiowa i zdrowotna przemawia za zmniejszeniem grzywny.

Podnosząc powyższy zarzut oskarżona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmniejszenie wymiaru kary.

Na rozprawie apelacyjnej nie stawiała się oskarżona B. S., o terminie zawiadomiona prawidłowo. Odczytano także jej pismo procesowe, w którym wnosiła o odroczenie rozprawy. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie wniosku oskarżonej o odroczenie rozprawy z uwagi na brak właściwego usprawiedliwienia niestawiennictwa oskarżonej. Oskarżyciel posiłkowy przyłączył się do wniosku prokuratora.

Sąd postanowił wniosku o odroczenie rozprawy nie uwzględnić, bowiem przedstawione dokumenty nie mogą być podstawą pozytywnej decyzji w tym zakresie.

Po udzieleniu głosu stronom, prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Oskarżyciel posiłkowy przyłączył się do stanowiska prokuratora i wniósł o utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonej nie jest zasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze, że skarżąca nie kwestionuje ustaleń faktycznych oraz swojej winy, należało uznać za niecelowe odnoszenie się do tych kwestii. Na potrzeby niniejszego uzasadnienia wystarczy poprzestać na stwierdzeniu, że Sąd Okręgowy w Siedlcach w pełni popiera zawarte w zaskarżonym wyroku stanowisko Sądu Rejonowego, zarówno w zakresie ustaleń faktycznych, opisu czynu, jak i winy oskarżonej.

Przechodząc do zarzutu z art. 438 pkt 4 kpk, tj. rażącej surowości orzeczonej kary grzywny, wskazać należy, iż ze szczegółowej analizy materiału dowodowego oraz przedstawionych w uzasadnieniu pierwszoinstancyjnym motywów zaskarżonego wyroku wynika, iż samoistna kara grzywny w wymiarze 75 (siedemdziesięciu pięciu) stawek dziennych po 14 (czternaście) złotych każda stawka, nie nosi cech rażącej niewspółmierności, a tylko w takiej sytuacji jej wymiar mógłby zostać ad quem skorygowany.

Rażąca niewspółmierność kary zachodzi bowiem wtedy, gdy suma zastosowanych kar, zarówno zasadniczych, jak i dodatkowych wymierzonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należyte stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania, z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.07.1974 r., V KRN 60/74, OSNKW 1974, z. 11, poz. 213).

W ocenie Sądu Odwoławczego, oceniając wymiar kary dokonany przez Sąd I instancji, przez pryzmat wymogów płynących z art. 53 kk, z sytuacją rażącej niewspółmierności orzeczonej kary w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia. W przedmiotowej sprawie bezspornie wina i społeczna szkodliwość czynu są znaczne. Pamiętać przecież należy, iż dobrem chronionym przez art. 270 § 1 kk jest wiarygodność dokumentu, a co za tym idzie prawidłowy obrót prawny. Użycie przez B. S. podrobionego podpisu męża na umowie sprzedaży naruszyło pewność tegoż obrotu. Wiarygodność dokumentu jest przecież ściśle związana z jego znaczeniem dowodowym. Zgodnie z dyspozycją art. 115 §

14 kk dokumentem jest każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym związane jest określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne. Umowa kupna-sprzedaży przenosi przecież własność ruchomości, którą w niniejszej sprawie była przyczepka samochodowa o nr rej. (...). Dodać przy tym należy, iż wskazana umowa zaistnieć miała w obrocie prawnym i w nim zaistniała, złożona została bowiem w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w S.. Bez znaczenia pozostaje tutaj fakt, iż przyczepa ta wchodziła w skład majątku wspólnego, a między B. i Z. S. istniał konflikt o podłożu małżeńskim i majątkowym.

Sąd Odwoławczy zatem w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego w Siedlcach wyrażone w pisemnych motywach wyroku, odnoszące się do uznania wysokiego stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżoną czynu. Podobnie rzecz się ma ze stopniem winy B. S..

Falszerstwo materialne z art. 270 § 1 kk zagrożone jest alternatywnie karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Wyrokując w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy zasadnie uznał, iż w realiach niniejszej sprawy, karą adekwatną do przypisanego oskarżonej czynu będzie kara najłagodniejsza rodzajowo, możliwa do wymierzenia za popełniony czyn, tj. kara grzywny. Należy zauważyć, że przy ustawowo maksymalnie dopuszczalnej ilości 540 (pięciuset czterdziestu) stawek dziennych wymierzona przez Sąd grzywna w ilości 75 (siedemdziesięciu pięciu) stawek dziennych odpowiada prawno-karnej ocenie czynu oskarżonej oraz osobistym cechom sprawczyni. Jeżeli chodzi zaś o samą wysokość orzeczonej stawki dziennej, zaznaczyć należy, iż ustalono ją w granicy zbliżonej do najniższej możliwej. Zgodnie z art. 33 § 3 kk stawka dzienna nie może być niższa od 10 (dziesięciu) złotych, ani też przekraczać 2.000 (dwóch tysięcy) złotych. Stawka dzienna orzeczona wobec oskarżonej uwzględnia jej dochody, warunki osobiste, stosunki rodzinne, majątkowe i możliwości zarobkowe, i nie uniemożliwia jej uiszczenia, chociażby w systemie ratalnym zgodnie z art. 49 kkw. Oskarżona może złożyć stosowny wniosek do Sekcji Wykonawczej II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w Siedlcach. Na grzywnę orzeczoną w tym wymiarze oskarżona wyraziła także zgodę w kontekście skazania bez przeprowadzenia rozprawy w myśl art. 335 kpk.

Z uwagi na powyższe Sąd Rejonowy słusznie uznał, że konieczną i jednocześnie wystarczającą dla osiągnięcia swoich celów w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej oraz uwzględniającą możliwości i perspektywy wychowawczego i motywacyjnego oddziaływania będzie kara grzywny w wymiarze 75 (siedemdziesięciu pięciu) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 14 (czternastu) złotych.

Reasumując Sąd Okręgowy nie znalazł argumentów przemawiających za złagodzeniem wobec B. S. wymiaru orzeczonej kary grzywny, a co za tym idzie skorygowaniem zaskarżonego wyroku w tym zakresie.

Na marginesie dodać można jedynie, iż wniosek oskarżonej o odroczenie rozprawy na podstawie przedłożonej kserokopii zwolnienia ZUS ZLA nie mógł zostać uwzględniony, albowiem zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w postanowieniu z dnia 02 kwietnia 2004 r., sygn. V KK 321/03 zaświadczenie o niezdolności do pracy, nawet z zaleceniem „chory powinien leżeć” nie jest równoznaczne ze stwierdzeniem niemożności stawiennictwa w sądzie z powodu choroby. Jest faktem notoryjnym, że zalecenie takie wydawane jest także osobom, których stan zdrowia nie wyklucza pewnej okresowej aktywności - także w postaci uczestnictwa w czynności procesowej. Tak więc samo przedłożenie formalnego zaświadczenia o niezdolności do pracy nie powoduje jeszcze uzasadnionego przypuszczenia, że niestawiennictwo wynikło z „innych wyjątkowych przyczyn” w rozumieniu art. 117 § 2kpk (OSNwSK 2006 nr 1, poz. 675, Legalis Numer 122779). Podkreślić należy również, iż nie było to pierwsze zwolnienie oskarżonej, lecz trzecie z kolei, albowiem wypadku w postaci upadku z roweru i opisanych w dokumentacji medycznej obrażeń doznała ona w dniu 31 lipca 2015 r., a zatem przeszło 2 miesiące przed rozprawą odwoławczą w przedmiotowej sprawie.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk oraz art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83r. z późn. zm.).

Z tych też względów, na podstawie art. 437 § 1 kpk, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.